

## CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

### Chương 3

Năm lớp Chín ấy đã xảy ra rất nhiều chuyện. Đài CTS đang chiếu phim chưởng bộ Hồng Kông Lộc Đỉnh Ký, Lương Triều Vĩ đóng Vi Tiểu Bảo, Lưu Đức Hoa đóng Khang Hy hoàng đế, tình tiết quá hấp dẫn đến nỗi tôi phải chạy đến hiệu sách Kingstone đứng đọc hết trọn bộ nguyên tác.

“Slam Dunk – Cao thủ bóng rổ” của Takehiko Inoue đã đăng đến đoạn trường trung học Shohoku thi đấu với trường trung học thuộc đại học Kainan để giành quyền đại diện cho tỉnh Kanawa đi tham dự đại hội toàn quốc. Cú ném bóng quyết định của Mitsui bị móng tay của Nobunaga Kiyota chạm phải, vậy là bóng bay trượt khỏi rổ.

Tôi tua đi tua lại băng cát xét “Mỗi ngày lại yêu em hơn” của Trương Học Hữu, học thuộc bài hát tiếng Quảng đầu tiên mình tiếp xúc trong đời. Với tôi khi ấy, Trương Học Hữu là thần tượng âm nhạc duy nhất trên thế giới, ngờ đâu nhiều năm về sau lại có một kỳ tài tên là Châu Kiệt Luân đủ sức lật tung mọi quy chuẩn của tôi đối với âm nhạc theo một phương thức kỳ dị.

Vì thằng em trai học lớp Bảy giành được thành tích xuất sắc trong kỳ thi cuối tháng, lần đầu tiên nhà tôi được nuôi chó (phần thưởng cho em trai tôi), một con phốc sóc biết tự ăn phân của chính nó. Con phốc sóc này tuy có cái thói nghiện ăn phân khiến người ta chẳng biết phải làm thế nào, nhưng lại rất xinh xắn, tính cách thì ngược bừa bãi, chúng tôi đặt tên nó là Puma. Về sau, Puma thường làm cái đuôi của tôi, nhưng đó lại là một câu chuyện đáng yêu khác. [1]

[1] Xin đọc cuốn Mẹ, thơm một cái! của Nhà xuất bản Mùa Xuân. (Chú thích của tác giả)

Sau đó, tôi gặp Lý Tiểu Hoa.

“Kha Cảnh Đằng, cậu học Toán giỏi nhỉ!”

Lần đầu tiên quay đầu lại nói chuyện với tôi, Lý Tiểu hoa đã dùng kiểu câu cầu

khiến tôi kinh hãi ấy, cộng thêm nụ cười vô cùng rạng rỡ.

“Cũng tạm thôi, cậu mới gọi là siêu giỏi ấy chứ!” Tôi nói, nhìn bài thi vừa được trả nằm trên bàn.

Nhờ được Thẩm Giai Nghi chỉ bảo, bài kiểm tra Toán này tôi được 95 điểm, còn điểm số trên bài của Lý Tiểu Hoa lại chỉ có 90.

Có điều một bài kiểm tra bình thường cũng chẳng nói lên được điều gì cả. Vì từ học kỳ hai năm lớp Tám, tôi “bắt đầu học hành”, thứ hạng của tôi trên bảng xếp hạng toàn trường nhảy một mạch từ thứ ba bốn trăm lên đến khoảng hơn một trăm, nhưng thành tích của Lý Tiểu Hoa lại ở mức ngang ngửa với Thẩm Giai Nghi, khoảng Top 20 của toàn khối, trong mắt tôi, hai người này đều là những con quái vật một sách xa vời không thể với tới được.

“Bài này cậu giải đúng này! Cậu chỉ tớ xem đề chứng minh này phải giải thế nào được không?” Lý Tiểu Hoa đặt bài thi lên bàn tôi, hành động của cô khiến tôi luống cuống.

“Hê, cậu đang đùa phải không? Tớ chẳng qua chỉ ăn may gặp được bài biết giải rồi thôi.” Tôi nói. Thiên tài giả hiệu tôi đây không ngờ lại trở nên căng thẳng.

“Đâu mà, từ lâu tớ đã biết cậu chỉ lười không chịu học mà thôi.” Lý Tiểu Hoa cười, đưa bút cho tôi.

Tôi đành phải nửa tin nửa ngờ giải bài toán chứng minh ấy cho Lý Tiểu Hoa xem, hoàn toàn không thể đoán được trong đầu Lý Tiểu Hoa đang nghĩ cái gì. Tôi giải xong bài toán, Lý Tiểu Hoa lộ vẻ khâm phục ra mặt.

Nói thật lòng, tôi bị một đứa con gái học cực giỏi nhìn mình với vẻ mặt ấy, tôi hoàn toàn không có chút cảm giác thành tích nào, chỉ thấy khó hiểu... và bối rối.

Tôi nhìn Thẩm Giai Nghi ngồi ở phía xa.

Thằng nhãi A Hòa không ngờ lại giở ra cái trò “đổi chỗ” bĩ ổi để tiếp tục ngồi cạnh Thẩm Giai Nghi. Đáng ghét thật, nếu tôi cũng mặt dày được như nó thì tốt quá.

“À, sách tham khảo môn Lý Hóa cho học kỳ này cậu đã mua chưa?” Lý Tiểu Hoa làm đứt mạch suy tư của tôi.

“Ờ, vẫn chưa, có giới thiệu quyển nào không?” Tôi định thần lại.

“Không phải, ý tớ chỉ là, nếu chúng ta dùng sách tham khảo khác nhau, sau này có thể trao đổi để giải các bài trong sách của người kia, như vậy sẽ học được nhiều hơn, không phải tốt hơn sao?” Lý Tiểu Hoa lấy trong cặp ra cuốn sách tham khảo môn Lý Hóa mà cô chọn.

Tôi rùng mình.

Con bé này làm sao vậy? Mặc dù chúng tôi học cùng lớp hơn hai năm nay, nhưng tổng cộng chắc nói với nhau không đến mười câu, đa phần là mấy câu xã giao kiểu như “xin lỗi”, “cảm ơn”. Lý Tiểu Hoa chắc hẳn rất rõ thành tích học tập tiêu điều của tôi mới phải chứ nhỉ?

Trao đổi dùng chung sách tham khảo với tôi? Thật chẳng thể hiểu nổi.

Nhưng Lý Tiểu Hoa lại tỏ ra nghiêm túc.

Hồi đó, môn Lý Hóa chúng tôi học về điện, trong sách giáo khoa toàn những danh từ đến từ hành tinh khác kiểu như Ohm, Điện trở, Ampe... các thứ. Mỗi lần trả bài kiểm tra, tôi đều mấp mé ở cái ranh giới thê thảm gọi là đạt tiêu chuẩn.

Nhưng cái con bé Lý Tiểu Hoa này, hình như lại có cách nhìn khác đối với bài làm kém cỏi này của tôi.

“A, đề này cậu biết giải mà, chỉ tớ đi.” Lý Tiểu Hoa cầm bài thi điểm cao ngất của cô, giơ ra hỏi tôi một câu cô trả lời sai, còn tôi lại bất ngờ trả lời đúng.

“Câu này giờ tự học có đáp án đấy, cậu tự đi mà xem đi.” Tôi chắc chắn mặt mình

đã đỏ bừng bừng.

“Nếu tớ hiểu được thì hỏi cậu làm gì nữa, hay là cậu không muốn chỉ cho tớ?” Lý Tiểu Hoa chớp chớp mắt nhìn tôi.

Vậy là tôi đành cố gắng áp chế cảm xúc xấu hổ đến nỗi muốn đập đầu vào tường ấy, chỉ bài cho cái đứa học giỏi hơn tôi gấp một trăm lần là Lý Tiểu Hoa. Về sau tôi mới dần dần hiểu ra, học giỏi cũng có nhiều nguyên nhân, “chăm chỉ cố gắng học hành” là loại phổ biến nhất, cũng là loại chắc chắn nhất. Mà Lý Tiểu Hoa chính là loại này.

Lý Tiểu Hoa không có phương pháp học tập gì đặc biệt, chỉ một mực chúm mũi đọc sách, trong lòng cô rất ngưỡng mộ những người có thể nhờ vào thiên tư thông minh mà bớt đi thời gian “đối thoại” với sách vở, đi làm những việc thú vị hơn. Chẳng hạn như... đọc tiểu thuyết ngôn tình.

“Kha Cảnh Đằng, cậu có đọc tiểu thuyết ngôn tình không?” Lý Tiểu Hoa hỏi, quay đầu lại đặt quyển sách tham khảo lên bàn tôi đọc.

“Đọc cái rắm ấy, mới nhìn thấy cái bìa tớ đã buồn nôn rồi.” Tôi nói, nhìn lại cuốn sách tham khảo môn Lý của mình, mật độ những chỗ ghi chép đánh dấu đã cao đến mức trước đây tôi tuyệt đối không dám tưởng tượng.

Nhất định là tôi bị điên rồi.

“Thực ra đọc tiểu thuyết ngôn tình cũng giải trí lắm đấy, chị em tớ đều đọc cả, đây, cho cậu mượn quyển này, tuần sau phải trả tớ đấy nhé!” Lý Tiểu Hoa tự động mở chiếc cặp tôi treo ở cạnh bàn ra, cẩn thận bỏ một quyển tiểu thuyết ngôn tình vào trong.

“Ờ.” Tôi đáp, cũng chẳng biết mình có thời gian đọc hết không nữa.

Haiz, lòng tự tôn của tôi bừng trỗi dậy, để đối phó với những câu hỏi môn Lý Hóa của Lý Tiểu Hoa, tôi buộc phải luyện đi luyện lại các vấn đề trong sách tham khảo, suy ra những điểm mấu chốt, đảm bảo rằng cách giải của mình không lẫn lộn

thành phần “tự tưởng tượng”. Ngoài môn Lý Hóa, tôi còn dạy Lý Tiểu Hoa môn Anh văn sở trường, để không bị mất mặt, tôi còn mua một đồng đề thi tiếng Anh về làm nữa.

Trời ơi, không có sự đốc thúc của “ác ma lẩm lời” Thẩm Giai Nghi, tôi vẫn tự giác biến thành một con mọt sách.

Cuối tuần, tôi ở nhà đọc lướt xong quyển tiểu thuyết ngôn tình duy nhất trong đời, nội dung đại khái là một thiếu gia lẩm tiền chạy con xe đua... được rồi, thực ra là tôi đã quên tiết. Thứ Hai đến trường, Lý Tiểu Hoa liền hấp tấp hỏi cảm tưởng của tôi về tiểu thuyết ngôn tình.

“Sao hả? Có phải hay lẩm không?” Cô vồn vã.

Tôi quyết định trả lời vòng vo, “Kể từ bây giờ, tớ sẽ kể cho cậu nghe một chuyện tình dai dẳng triền miên. Nội dung phải nói là cực kỳ đặc sắc, muốn ôm có ngay ôm, muốn hôn có ngay hôn, muốn có gươm đao liền thấy máu chảy, yêu đến nổi trời long đất lở, chém giết máu chảy thành sông, cái gì cũng có hết.” Tôi giơ ngón tay cái lên, mỉm cười nói: “Hoan nghênh đến với thế giới của Minamoto-Yuuji-lại-mang-đao.”

Lý Tiểu Hoa ngẩn người, không hề hay biết đã mắc mưu tôi.

“Đó là cái gì vậy? Nghe sợ thế.”

“Tớ đây mà bắt đầu nói nhảm, đến chính bản thân tớ còn thấy sợ nữa là!”

Từ đó, mỗi ngày tôi đều kể cho Lý Tiểu Hoa nghe một đoạn lịch sử ái tình hào hùng của võ sĩ Nhật Bản, khiến con bé cười đau cả bụng. Nhân vật chính của câu chuyện là một võ sĩ Nhật Bản tên là “Minamoto Yuuji lại mang đao”, nghe tên đủ biết là một gã bặm trợn đi tán gái mà vẫn vác đao bên mình, gã từng quan hệ với một con sói cái trong lúc say mềm, sinh ra một đứa tạp chủng lông vàng (sau khi tỉnh rượu, ngài Minamoto còn tưởng mình ăn nằm với một nàng công chúa); cũng từng vì một người đẹp mà tấn công cả một tàu hải tặc, tung hoành chém giết cả trăm người (về sau gã mới biết đó không phải là tàu hải tặc mà chỉ là tàu đánh cá

của những ngư dân đáng thương); Minamoto còn vì tìm lại người mẹ công chúa cho đứa bé (haiz, thực ra chỉ là một con sói cái), không tiếc hao tổn công sức tìm lên Kinh đô.

“Đừng kể nữa, cậu toàn nói nhảm thôi.” Lý Tiểu Hoa cười nghiêng cười ngả, nước mắt chảy giàn giụa.

“Xin đừng nhạo báng tình yêu nồng nhiệt của ngài Minamoto.” Tôi trịnh trọng nhắc nhở.

Lý Tiểu Hoa bật cười, mắt nheo lại thành một đường chỉ mỏng, khiến tôi ngẩn ngơ. Đồng thời, câu chuyện cười ngu ngốc tôi tiện mồm bịa ra ấy, lại cũng khiến Lý Tiểu Hoa để ý đến tôi.

Cùng với không khí căng lên chuẩn bị cho kỳ thi thử lớp Chín, giờ tự học càng ngày càng nhiều, Lý Tiểu Hoa cũng bắt chước cách tôi học chung với Thẩm Giai Nghi hồi trước, đặt sách tham khảo lên bàn tôi cùng học. Tôi nghĩ mình thật sự rất may mắn, gặp được hai đứa con gái học giỏi, hơn nữa đều không có bộ dạng khinh người, ngược lại, còn khiến tôi bắt đầu mạnh mẽ hơn niềm ngưỡng mộ với ba chữ “học sinh giỏi”.

Trong khi tôi cả ngày đắm chìm trong thế giới của riêng mình về truyện tranh, những con mọt sách ấy lại một lòng một dạ dốc trọn tuổi trẻ của mình vào sách giáo khoa và sách tham khảo. Vật cượng mỗi người đẩy đến trước mặt Thượng đế đều không giống nhau, những thứ thu về tự nhiên cũng khác.

Đây chính là cố gắng.

Tôi không còn coi thường những người đang cố gắng tiến về những lĩnh vực khác với mình nữa.

Dưới áp lực của kỳ thi lên cấp, cạnh tranh giữa các học sinh mỗi lúc một dữ dội, giờ tự học trên lớp lúc nào cũng yên tĩnh. Lý Tiểu Hoa và tôi đặt một tờ giấy nháp ở giữa, viết chữ thay lời nói. So với nét chữ thanh tú của Thẩm Giai Nghi, chữ của Lý Tiểu Hoa tròn trịa hơn nhiều, mấy cái tranh tôi tiện tay vẽ bậy vào thì cứ trời

lên thụp xuống giữa các hàng chữ.

Kha Cảnh Đằng, cậu đã suy nghĩ sau này sẽ làm gì chưa?

“Làm họa sĩ truyện tranh, loại mà có thể xuất bản sang Nhật ấy.”

“Thế cậu muốn học trường cấp III nào?”

“Tớ muốn học trường Mỹ thuật Công nghiệp Phục Hưng, nhưng chắc bố tớ không cho đâu. Còn cậu? Nữ trung Chương Hóa à? Hay là học trái tuyến ở nữ trung Đài Trung?”

“Chắc là nữ trung Chương Hóa.”

“Cậu học giỏi thế, chắc chắn không có vấn đề gì đâu.”

“Nhưng tớ không giống cậu, tớ chẳng biết sau này mình muốn làm gì cả.”

“Chia cho đây một ít điểm thì biết ngay.”

“Hi hi! Hôm nay cậu còn chưa kể chuyện Minamoto-Yuuji-lại-mang-đao cho tớ nghe đấy nhé!”

Trong khoảng thời gian tôi và Lý Tiểu Hoa thân mật, tình bạn giữa Thẩm Giai Nghi và A Hòa hình như cũng càng lúc càng khăng khít.

Thấy cảnh Thẩm Giai Nghi và A Hòa cũng truyền tay nhau mảnh giấy trong giờ tự học, trái tim tôi trầm xuống, trông thấy cái thằng Liêu Anh Tuấn rõ ràng cũng rất thích Thẩm Giai Nghi, thường hết tiết lại hay chạy tới chỗ cô tán chuyện, trong lòng tôi cũng không được thoải mái.

Tôi biết con người không thể quá tham lam, nhưng không thể phủ nhận cảm giác tiếc nuối mơ hồ trong lòng mình.

Còn Quái Thú, nó hoàn toàn không thể hiểu nổi tôi và Lý Tiểu Hoa đang ấp ủ

chuyện gì.

“Kha Cảnh Đăng, dạo này sao Lý Tiểu Hoa cứ bám lấy mày thế?”

“Bám lấy tao?”

“Ừ, nó cứ bám rịt lấy mày ấy, mày không thấy phiền à?”

“Quái Thú, mày tập trung tinh thần nhìn bầu trời của mày đi.”

Nhà trường công bố kết quả kỳ thi thử đầu tiên của năm lớp Chín.

“Kha Cảnh Đăng, chúc mừng em lần đầu tiên lọt vào Bảng Vàng, xếp thứ 59 toàn trường.” Thầy Lại vỗ vỗ vai tôi.

“Không có gì ạ.” Tôi bẽn lễn đáp.

Con người thật không thể tự đánh giá thiên tư của mình quá cao được, điều này chỉ khiến hai chữ “cố gắng” mất đi ánh hào quang vốn thuộc về nó mà thôi. Thời trẻ trâu ấy, có hai cô bé đã chung tay giúp tôi nhận ra điều này... đồng thời cả hai đều tuyệt đối tin tưởng, chỉ cần cố gắng sẽ thấy được tương lai rạng ngời. Bền bỉ cố gắng không ngừng, sẽ thấy thế giới kỳ diệu vô ngần.

Nhận phần thưởng của người lọt vào Bảng Vàng, tôi quay về chỗ.

“Hay quá, tớ thật hâm mộ sự thông minh của cậu.” Lý Tiểu Hoa ngoảnh đầu lại.

“Đâu... đâu có...” Lòng tự tôn vô căn cứ của tôi lại thất bại lần nữa.

Tại cậu đấy!